

HALÁSZAT.

Szerkeszti LANDGRAF JÁNOS, országos halászati felügyelő.

A Földművelésügyi m. k. Ministerium

megbízásából »A TERMÉSZET« melléklapjaként
kiadja:

Dr. Lendl Adolf. ♦ Budapest, II., Donáti-utca 7.

A »Halászat« előfizetési ára 3 korona,

»A Természet«-tel együtt 6 korona.

Kíméleti terek.

A közvizek halállományának fenntartására s gyarapítására a törvényben megjelölt eszközök közül a közvélemény, úgy látszik, a »kíméleti terek« létesítésének tulajdonítja a legnagyobb fontosságot, vagy — hogy úgy fejezzük ki magunkat — egyedül a kíméleti terek jutottak bizonyos fokú népszerűséghez.

Legalább ezt kell következtetnünk abból, hogy a költségvetési törvény tárgyalásánál már tavaly a képviselőházban, ez idén pedig a pénzügyi bizottságban csak a »kíméleti terek« létesítésének szükségességét hangsúlyozták.

Szerény véleményünk szerint azonban nem egészen érdemlik meg ezt az előtérbe tolást, különösen nem más eszközök rovására s nem azok között a viszonyok között, a melyeket halászati törvényünk gyakorlati végrehajtása teremtett. Nem végzünk talán felesleges munkát, ha e tekintetben az érdeklődőket tájékoztatni megkíséreljük.

A mi halászati törvényünkben a kíméleti térnek csak egy értelmezését találjuk. Oly terület az, a mely a halak ivására s a halivadék fejlődésére alkalmas. A halkímélés szempontjából ugyan figyelembe vehetők a vizek azon helyei is, a melyeken a vándorló halak bizonyos időben nagyobb tömegekben vonulnak át. Ily helyeken ezek a halak könnyű szerrel foghatók ki nagy

mennyiségben. A porosz halászati törvény ezért intézkedik is az iránt, hogy a vizek azon szakaszai, a melyeken a halaknak a tengerből az édesvizetekbe való bevonulása történik, kíméleti terekké legyenek nyilváníthatók. A mi viszonyaink között ily fajta kíméleti terek azonban kevésbé bírnak fontossággal. Maradjunk tehát csak az ivó helyeknél.

Erre vonatkozólag tudnunk kell, hogy a halak ivás idején seregekbe verődve keresik fel az ivásra alkalmas helyeket. Ilyenkor tehát kis helyen sok hal szorul össze; a nemi gerjedelem pedig annyira uralkodik rajtuk, hogy teljesen elvesztik rendes óvatosságukat s nemcsak halászó eszközökkel, de pusztán kézzel és könnyű szerrel kifoghatók. Nagyon jól tudják ezt a rabló halászok, akik aztán ilyenkor viszik véghez a legnagyobb pusztítást a folyó halállományában, mert az anyahalak kifogásával tönkre teszik a halmélesség fenntartására hivatott nemzedéket is.

Felesleges már most arról bővebben szólni, hogy az okszerű halászat első sorban a halaknak a szaporítás, az ivás idején való kíméletét követeli. Törvényünk erre vonatkozólag első sorban úgy intézkedik, hogy az egyes fajták fogását bizonyos időn, ivási idejükön át tiltja. Ez a tilalom azonban csak a gazdaságilag fontosabb halfajtákra terjed ki; a halászat tehát a silányabb minőségű halakra folyton üzhető. Már pedig nem elég az, hogy az ívóhalakat ki ne fogják, de szükséges az is,

hogy ivásukban ne zavartassanak. De ha az a halász ott húzogatja a hálóját, zavarja a vizet, akkor bizony könnyen elriasztja az ívni készülő halat, nem is szólva most arról, hogy az a hálójába is beleakadhat. Épen ezért intézkedik a törvény az ívőhelyekre nézve külön is s a 16. §-a szerint „Állandóan víz alatt lévő oly területek, a melyek a halak ivására s a halivadék fejlődésére alkalmasak, kíméleti terekké nyilváníthatók.» A 26. §. második bekezdése szerint aztán:

»Kíméleti tereken a halászat, vadászat, a béka fogás, csolnakázás, fürdés, kavics- és iszapszedés, általában minden a halak ivását és fejlődését hátráltató művelet tiltatik.«

Ez a leghatározottabb s a legszigorúbb állandó általános tilalom, a mely az illető helyen csakugyan biztosíthatja az ivás zavartalan lefolyását.

Tekintsük azonban a dolgot közelebbről és akkor természetszerűen két kérdésre kell feleletet keresnünk: először is vajjon a törvény eme rendelkezése csakugyan védelmet nyújthat-e minden ívőhely számára? és másodszor, vajjon szükség van-e az ívőhelyeken minden esetben ily szigorú állandó általános tilalomra?

Halainkat ivás szerint két csoportba oszthatjuk. Az első nagyobb csoport tavaszszal, illetőleg a nyár elején ívik. Ehhez tartozik halaink legnagyobb s gazdaságilag legfontosabb része: a sík vidék vizeinek egész népessége. A másik, kisebb csoport őszzsel, illetőleg télen ívik. Ide a hegyvidéki patakokban honos lazaczfélék sorolandók, a melyek főképviseelője nálunk a pisztráng.

Az ivás módjában a két csoportnál lényeges különbség van.

A pisztrángok az ivás alkalmával valósággal vándorolnak. Rendes tartózkodási helyükről elvonulnak a patakok legfelső kis ágaiiba, áttörve minden lehető akadályon. Ott a forrásvidékhez közel az aprókavicsos erek fenekére rakják aztán le ikráikat. A vándorlást már szeptemberben megkezdik és az ivás eltart januárig; befejezte után a halak ismét visszatérnek rendes helyeikre. Az ikra pedig vízben marad tavaszig s csak a melegebb idő beálltával kél ki. A halporontynál is meg lehetős hosszú ideig tart, míg a kikelés helyét elhagyja s aztán is csak lassan-lassan halad lefelé. Mindezekből látható, hogy a pisztrángféléknél az ívőhelyek az év legnagyobb részében használatban vannak s azokon kifejlődött halak csak ivás idején tartózkodnak. Ezeken az ívőhelyeken tehát az állandó általános tilalom nem csak hogy nem felesleges, de szükséges is és pedig a törvényben körülírt szigorú alakjában. Nincs ott senkinek semmi keresni valója. Ezek az ívőhelyek aztán állandóan vízzel borított területek is s maguk is állandóak, lévén azok a legfelső erek, a melyek egyesüléséből a patak támad; a törvény értelmében tehát, ahol az »állandóan« vízzel való borítás fel van véve, ezek a helyek, ha szüksége mutatkozik, mindig kíméleti terekké nyilváníthatók.

Megállapíthatjuk ennél fogva, hogy a törvény intézkedései a pisztrángfélék ivásának védelmére elegendők s szükségesekek is.

Nem úgy azonban a tavaszi ivású halainknál. Ezek a halak ivás idején általában nem kelnek hosszabb vándorútra, hanem tartózkodási helyük közelében keresnek az ivásra alkalmas helyet. Legnagyobb részük — a ponty s valamennyi rokona — a folyó sekély vizű parti öblözeteibe húzódik, meg aztán a tavaszi áradások kiöntéseibe. Ivásuk fő feltétele ugyanis a víz

bizonyos fokú melegsége. Természetes, hogy a sekélyebb helyeken hamarább melegszik fel a víz, mint a folyó medrében; leghamarább pedig ott, ahol a napsütötte meleg földet frissen borítja el az ár. Ezért oly rendkívül fontos a tavaszi ivásra az árvizek ideje s tartama. Az ivás ezeknél a halaknál gyorsan megy végbe; kedvező időjárás esetén a lerakott ikra már néhány nap múlva kikél; ha tehát az áradás az ivás idején néhány hétig tart, akkor még a kikelt halporonty is kellő módon megerősödhet addig, míg a medrébe visszavonuló vízzel belejut a folyóba.

Már ennyiből is látható, hogy a törvény az ívőhelyek egy nagy részének: az ártéri területeknek kíméleti térére nyilvánításához nem ad módot, mert ezeket a területeket nem állandóan, hanem csak időszakosan borítja víz. Az állandóan vízzel borított, kíméleti térére tehát kijelölhető helyekre pedig teljesen szükségtelen az a szigorú állandó, általános tilalom; sőt részben káros is. A mint említettük, ezeknél a halaknál az ivás s a halporonty kikélese gyorsan történik. Néhány hétről lehet csak szó, a mely az időjárás szerint bizonyos tágabb határok között váltokozhat ugyan, de mindenesetre két-három hónapon belül marad. A szorosabb értelemben vett ivás s a kikelt halporontyok megerősödése ezalatt megtörtént. Igaz ugyan, hogy fejlettebb ivadék szívesen marad ezeken a helyeken, ahol bővebb táplálékot lel, mint a folyó mélyebb helyein, de véle együtt az ivás után kifejlett halak is fordulnak ott meg s különösen szívesen a ragadozó halak. Nincs ok, hogy ezeknek a kifejlett halaknak a kifogásában a halászok az ivás befejezte után megakadályoztassanak, annál kevésbbé, mert ha törvényes szembsőségű hálókkal dolgoznak, abba az a kis hal úgy sem akad bele; kárt tehát nem tesznek.

Az elmondottak mindenkit meggyőzhetnek arról, hogy törvényünk közvetlen rendelkezései révén tavaszkor szaporító halaink ivásának biztosítására egész általánosságban sem nyújtja a kellő módot. Még kevésbbé azonban különleges viszonyaink között. Nem szabad ugyanis felednünk, hogy jelentékenyebb vizeink ma már csaknem mind szabályozott, töltések közé fogott folyók, a melyeknél az »állandó« sekély szélvizek eltűntek s ívőhelyül csaknem kizárólag a hullámtér szolgál aszerint, a milyen kedvező időben és módon borítja el azt az árvíz. Legfeljebb a holt ágak jöhetnek figyelembe, amennyiben nincsenek keresztül töltve s beleesnek a hullámtérbe. A holtágak azonban, mint ívőhelyek, nagyon viszonylagos értékkel bírnak. Eleinte a meder mélységével bírván, egyáltalán alkalmatlanok az ivásra; később iszapoldván, sekélyebbé válnak s így bizonyos időn át talán szaporítanak bennök a halak; az iszapoldás azonban tovább tart, — azt a folyamszabályozás szempontjából is minden lehető eszközzel elősegítik, — bizonyos idő kérdése tehát csak, hogy a holtág egészen megteljen, a mikor aztán a helyét szintén csak időszakonként fogja borítani a víz. Szóval szabályozott folyóinknál ma már csaknem kizárólag csupán az időszakosan elborított hullámtér szolgál a halak ívőhelyéül. Magán a hullámtéren határozottan megjelölni azokat a helyeket, ahol az ivás történik, nem lehet; változnak azok évről-évre az iszapoldás mértéke, a művelés módja s leginkább az árvíz magassága szerint, ha tehát az ivást védeni akarjuk, akkor az egész hullámtéret kíméleti térére kell tekintenünk olyan értelemben, hogy azon az ivás idején senki semmiféle eszközzel ne halászszon.

Mindezen kívül figyelembe kell még azt is vennünk, hogy ívóhelyül nemcsak a sekély szélvizek szolgálnak, hanem *maga a folyó medre* is, így pl. a kecségénél. Ez a halfaj a legértékesebbek közül való; védelméről tehát szintén gondoskodni kell. A folyó medrébe eső ívóhelyeket kijelölni még sokkal nehezebb, mint a hullámtérbe esőket. A kecsége ívóhelyeit még a vizen élő tapasztalt közhalászok is alig ismerik. Az ívás valószínű védelmét itt is csak az *ívás idejére szóló általános tilalom* nyújthatja, a melynek tartamára aztán az egész folyót békén hagyják.

Röviden összefoglalva, fejtegetésünk eredménye tehát az, hogy jelentékenyebb vizeknél a törvényben értelmezett egyes kíméleti terek létesítésével halállományunk fenntartására s védelmére csak nagyon keveset tehetünk; ezt a feladatot valójában csak az *ívás idejére szóló s úgy a folyóra, mint a hullámtérre kiterjedő általános tilalommal* oldhatjuk meg.

Örvendetes dolog, hogy a gyakorlatban tényleg ennek az igazságnak szem előtt tartásával indult meg közvizeink halászatának fejlesztése. Vizeinken az érdekeltek a törvény értelmében *társulatokat alakítottak*. A társulatok első feladata *kivétel nélkül* a halászati jog gyakorlatának oly módon való szabályozása volt, hogy a halállomány fenntartására szükséges és elengedhetetlen *kímélet* a helyi viszonyok figyelembe vételével megállapított *általános tilalom révén* gyakorlatilag valóban végrehajthatóvá vált.

Ezekben a társulatokban s azoknak az *általános tilalom* életbeléptetésére irányuló működésében fekszik tehát a közvizeink halászatának fenntartására s emelésére irányuló tevékenység súlypontja.

Ezekre hívjuk fel az illetékes intéző körök *ellenőrző figyelmét* — mert ezeknek van szükségük a *jóindulatú támogatásra!*

Répassy Miklós.

TÁRSULATOK.

Hatóság által való bérbeadás. Halászati törvényünknek a társulatokra vonatkozó intézkedései közül kiemelendő az, a mely szerint, ha valamely vízterületen, — ahol az a törvény értelmében szükséges, — az érdekeltek társulni nem hajlandók, a halászat okszerű üzeme mégis biztosítható oly módon, hogy az ily vízterületet a hatóság ministeri rendelet alapján, külön megállapított üzemterv mellett, 6 évre bérbe adja. Az ily kényszer-bérbeadás szüksége a törvény életbelépte óta most állott be először a *Temes folyónak* Ozora s Uj-Pécs községek közé eső szakaszán, ahol a tervezett társulatot ismételt kísérletek dacára sem sikerült megalakítani. Ennek következtében a földmívelésügyi m. kir. minister úr 37121.99. sz. alatt elrendelte az említett szakasznak 1900. év január 1-től *hat* egymásután következő évre való bérbeadását a hatóság útján. Megállapította egyszersmind a bérlet tartama alatt követendő üzemtervet, a melynek korlátozó s tilalmi intézkedései megegyeznek mindenben a Temes folyó felső szomszédos szakaszán már megalakult »Temesmegyei temesvízi« halászati társulat üzemtervében foglalt ilyenmű intézkedésekkel. Ezen a módon a folyó egységes üzeme tehát biztosítva van. Kétségtelen ugyan, hogy a jogosítottak érdekei ebben a formában nem nyerhetnek oly kielégítést, mintha halászatuk értékesítéséről ők maguk gondoskodnának; a felelőség azonban teljes mértékben rájuk hárul. A törvény s a hatóság bőven megadta az alkalmat az autonóm hatáskörrel

való társulásra; amennyiben ez nem sikerült, meg kellett legelőbb annyit tenni, a mennyi a *közérdek* megóvására szükséges.

Reméljük különben, hogy a hat esztendő leteltével, a mikor a törvény szerint a bérletek lejártával a társulat alakítása ismét megkísérlődő, a nyert tapasztalatok alapján csak annál nagyobb meggyőződéssel fogják az érdekeltek a hasznosítás tökéletesebb s kielégítőbb formáját elfogadni. —p.—

A »Borsodi halászati társulat« 1899. évi december hó 18-án Melczér Gyula elnöklete alatt tartotta meg választmányi ülését Tisza-Kesziben, Deák Gyula alelnök igazgató, Márk Ferencz, Lipovniczky Gyula és Tóth Imre választmányi tagok és az országos halászati felügyelőség képviselőjének részvétele mellett, mely alkalommal:

1. Alelnök-igazgató bemutatta az üzemterv értelmében beérkezett haszonbér-szerződéseket, melyek alapján megállapított, hogy a Szederkény község határába eső I., Tisza-Oszlár, Tisza-Kürt és Tisza-Tarján községek határába eső III., végül az Ároktő község és Szt-Margita pusztá határába eső V. szakasz haszonbér-szerződésai 1899. évi december hó 31-én lejárnak, minek folytán alelnök-igazgató megbízott, hogy ezen szakaszokat árverés útján haszonbérbe adja. — A Tisza-Palkonya és Tisza-Polgár községek határába eső II., valamint a Tisza-Keszi község határába eső IV. szakasz továbbra is az egri főkáptalan, illetőleg a tiszta-keszi-i közbirtokosság házi kezelésében hagyatik, míg a Csege község határába eső VI. és Tisza-Bábolna, Dorogma és Egyek község határába eső VII. szakasz, a bemutatott és érvényben levő szerződések figyelembe vétele mellett, azok lejártáig, jelenlegi bérlők kezében változatlanul továbbra is meghagyatik.

2. Alelnök-igazgató továbbá bejelentette, hogy a múlt választmányi ülés határozata folytán a földmívelésügyi m. kir. minister úr által jóváhagyott alapszabályokat és üzemterveket sokszorosította és a tagoknak megküldötte.

3. A társulati telekkönyvre nézve elhatározott, hogy az legalkalmasabban a legközelebbi közgyűlésen, mikor is a tagok zöme jelen lesz, fog megnyitvatni és a szükséghez képest helyesbítettetni.

4. Elnök indítványára elhatározott, hogy az évi közgyűlés, mely az alapszabályok értelmében szeptember havában lett volna megtartandó, azonban a jóváhagyás céljából felterjesztett alapszabályok és üzemterv visszaérkezésének késedelmé miatt elmaradt, kivételesen f. évi márczius hó első felében tartassék meg.

5. Végül a választmány az alelnök-igazgató indítványára Feyér Endre főszolgabírónak a társulat érdekében kifejtett fáradságtalan tevékenységéért jegyzőkönyvi köszönetet szavaz.

A »Hármas-kőrösi halászati társulat« múlt évi december hó 13-án tartotta rendes évi közgyűlését Gyomán, Keller Imre elnökletével.

Miután elnök a megjelenteket üdvözölte s a gyűlés határozatképességét megállapította, Kovács Lajos társulati alelnök-igazgató felolvasta terjedelmes jelentését, melyben a társulat működésének megkezdéséről szól. Kiemelte különösen a kezdet nehézségeit. Maguknak a jogviszonyoknak a rendezése is rendkívül nagy munkát igényel, különösen ott, ahol a halászat joga kisbirtokosok között oszlik meg. Sokhelyütt az érdekeltek közömbössége folytán hatósági beavatkozás nélkül nem is lehet eredményt elérni. A helyzet teljes tisztázására pedig épen ilyen elaprózott vízterületen van a legnagyobb szükség, mert ott van a rablóhalászatra a legtöbb alkalom. Az általános tilalmi intézkedések ellenőrzése végett beutazta az igazgató a társulat egész vonalát. Szomorúan tapasztalta, hogy a szomszéd törvényhatóságok területén a megalakult társulatok nem működnek s az általános tilalmat egyáltalán nem tartják meg különösen a Tiszá-

nak kőrös-torkolati részén. Megemlékezik a kubikgödörökről is, a melyek a halászatot érintőleg épen ez alkalommal voltak »működésük« tetőpontján: több helyt látta, hogy a cigányok mikép meregetik ki a gödörökben összezsúfolt apró halat s főzik meg levesnek! Nagy baj az is, hogy a Kőrös holt medreiben, a melyek ugyan el vannak töltésekkel vágva a főfolyótól, de a melyek együttes hossza nagyobb magánál a főfolyó hosszánál, a halászat egyáltalán nincs rendezve. Baj különösen azért, mert ezeken a holt ágakon ugyanazon halászok dolgoznak, a kik a főfolyó halászatát is bírják. Az ellenőrzés tehát gyakorlatilag szinte lehetetlen, mert ők maguk is, szerszámaik is, mindig a vízben vannak — állítólag *csupán* a holt ágak halászata végett!

Az igazgatói jelentés kapcsán elnök bejelenti, hogy Békés-vármegye alispánját még a tavasszal azonnal megkereste, hogy a szomszéd törvényhatóságokhoz az általános tilalom megtartása ügyében átírjon, a minék az alispáni hatóság készséggel meg is felelt Bemutatja aztán az Ivánfenéki ármentesítő s belvízszabályozó társulat beküldött határozatát, a melynek értelmében a társulat a birtokában lévő anyaggyödrök halászatát díjtalanul engedi át a végből, hogy az árokban rekedt ivadék az anyafolyóba vissza legyen helyezhető. A közgyűlés örömmel veszi tudomásul s megbizsa alelnök-igazgatót, hogy e végből a kellő intézkedéseket tegte. Megbizsa továbbá azzal is, hogy a holt ágak halászati állapotának rendezése végett a halászati felügyelőség megkeresésével a hatósági eljárást az ottani érdekeltek társítása céljából megindítsa.

Határozat hozatott ezután még az iránt is, kerestessenek meg az érdekelt vízsabályozó s ármentesítő társulatok, hogy gátőreiknek a halászati tilalmak ellenőrzését megengedjék; a halászati társulat eme szolgálatukért megfelelő díjazásban hajlandó részesíteni őket.

Tárgyalta végül a közgyűlés a beteresztett költségkimutatást. A társulati vízterület 2211 kat. holdja után ki volt vetve múlt évre 1104 korona; ebből befolyt 854 korona; pénztári készlet 50 korona. Az 1900 évi költségelőirányzat fedezésére kat. holdanként 40 fillér hozzájárulási költséget szavaztak meg.

X.—

VEGYESEK.

Szepességi állapotok. Elszomorító dolgokat jelentenek a halászat ügyének barátai a lazacok hazájából, a Szepességről. A különböző bányák s kohók, keményítő s más gyárak oly módon fertőznek egyes vizeket, hogy azokban a halanyag megmaradása a legnagyobb mértékben kérdésessé válik, eltekintve attól, hogy a víz azonkívül emberre s állatra is egyaránt kártékony. Különösen nagy a panasz a Göllnicz és Hernád folyók mentén; amott a rézbányák üzeménél előálló igen erősen vas-tartalmú víz okoz károkat, emitt pedig a Hernád folyónál — annyi a baj forrása, hogy nem is lehet határozottan külön rámutatni valamelyikre! Csak azt tudják, a kiket a dolog érdekel, hogy pl tavaly január havában ezer s ezer számra vetett fel a víz elbódult, vagy már egészen döglött halakat, a melyeket aztán a parti lakosok fogdostak ki.

Ilyen körülmények között bizony nagyon meddő a folyó benépesítésére irányuló munkálkodás, ha csak a hatóság — hivatalból üldözendő cselekményekről lévén szó — kötelességszerűleg éberebb figyelemmel nem kíséri ezeket a viszonyokat s nem igyekszik idejében véget vetni az áldatlan állapotoknak.

—p.—

Járvány a halak között. Morvaországban a pontyfélék között újabban járványos betegség lépett fel, mely nem csekély félelmet okozott az ottani haltenyésztők között. E járványt apró gombák okozzák, a melyek először a szájban lépnek fel, később

átmennek a szemekre és elterjednek az egész testen s megakadályozzák a rendes életműködést, minek következtében a hal eldöglik. A bajt először Prossnitz-ban észlelték, ahol a tavakban levő pontyok 23%-át elpusztította néhány nap alatt. Később már átterjedt a baj Reschitzbe, Pohrlitzba és Magyar-Bródba, hol szintén tetemes károkat okozott.

Budapesti halpiacs. Az év legelőkelőbb halfogyasztási idénye ime elmúlt és már évek példája után ítélve, a halpiacz élénkülése csak február hóban várható ismét.

A felhozatalok belföldön jegelt halban igen kis mennyiségre szorítottak, melyek többnyire apró, csekély értékű árukból állottak.

Romániából a küldemények még mindig teljesen hiányoznak és ami csekélység elvélve onnan érkezik, az is értéktelen keszeg-féléből áll.

Kereskedőink a jegelt hal hiányában főleg élő áruval látják el a piacot. Ennek egyrésze még tél elején bárkázott, de jobbára, különösen a ponty, hazai tógazdásokból származik.

Ezen, a tenyésztőkre beállott kedvező viszonyok folytán a telelőkbe helyezett piaci árú $\frac{2}{3}$ része már elszállított.

Pisztrángból is meglehetősen volt az elmúlt ünnepek alatt a fogyasztás.

Budapestnek e nemes halbeli szükségletét kizárólag Znióvárálja látja el eddig és eladásával a csarnokban csakis egy kereskedő foglalkozik ezidő szerint. Bizonyára halkereskedelmünk szervezetlenségében leli indokát az a körülmény, hogy ezen kiváló és értékes halfajta forgalomba hozatalánál a budapesti piacot teljesen mellőzik.

Tok és kecsge teljesen hiányzik, miért is előbbeni pótlására jelenleg németországi Elba-tokot árulnak a budapesti piacon.

A tél elején oly szépen megindult belföldi süllyőfogások még mindig szünetelnek és hazai csakis a Balatonról és pedig meglehetősen mennyiségben érkezik.

Kár, hogy ez utóbbi helyről oly apró süllyőt is, melyből 4 drb. megy egy kilóra, forgalomba hoznak.

Minthogy a belföldi süllyő nem fedezi a piac szükségletét, jelenleg ismét nagy mennyiségben érkezik orosz árú hozzánk.

A váratlanul megindult dunai jégzajlás következtében igen sok bárka sérült meg a Duna mentén, minek következtében azok haltartalma részben kárba vészett.

Jelenleg néhány küldemény apró, mértékenaluli élő ponty-küldemény érkezett eladásra, kiöntésekből, mint zártvizekből.

Jelenlegi nagybani halárak a következők:

HALFAJ	HAZAI		ROMÁNIAI	
	Élő	Jegelt	Élő	Jegelt
	kor.	kor.	kor.	kor.
Fogas, balatoni	—	300—320	—	—
Süllyő, nagy	—	220—280	—	—
» közép	—	80—140	—	—
» apró	—	60—100	—	—
Tok	—	3.0—340	—	—
Kecsge, nagyobb	—	—	—	—
» kisebb	—	—	—	—
Ponty, nagy	160—180	100—120	—	—
» kisebb	100—140	60—80	—	—
Harcsa, vágni való	220—240	160—200	—	—
» kisebb	180—220	160—200	—	—
Csuka	60—150	40—80	—	—
Orosz süllyő	—	—	—	120—140

C . . . . .

